

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3392/2563

กองทัพบก โจทก์ นาย ป. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 148, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 มาตรา 51, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 มาตรา 52, พ.ร.บ.ว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. 2542 มาตรา 10

ย่อ / หลักกฎหมาย

คำสั่งที่ให้โอนคดีไปยังศาลปกครองอุดรธานีในคดีเดิมเป็นที่สุด ศาลปกครองสูงสุดไม่อาจยกเรื่องเขตอำนาจศาลชั้นพิจารณาในคดีดังกล่าวได้อีก และคำสั่งซึ่งเป็นที่สุดคดีเดิมไม่เกี่ยวกับคดีนี้ ประกอบกับศาลปกครองสูงสุดเห็นว่าโจทก์ฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.2542 มาตรา 51 ทั้งการฟ้องคดีนี้ไม่เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมและไม่มีเหตุจำเป็นอื่นตามมาตรา 52 วรรคสอง และมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองอุดรธานีที่ไม่รับคำฟ้อง จึงเป็นกรณีที่ยังไม่ได้วินิจฉัยประเด็นข้อพิพาทตามฟ้องในคดีเดิม ฟ้องโจทก์คดีนี้จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำ

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากโจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงินเบี้ยหวัด บำนาญ บำเหน็จดำรงชีพ และเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับเบี้ยหวัดบำนาญ ซึ่งจำเลยไม่มีสิทธิได้รับตามกฎหมายรวม 670,503.77 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันผิดนัดคืนแก่โจทก์ จำเลยให้การขอให้ยกฟ้องศาลชั้นต้นพิจารณาแล้ว เห็นว่า โจทก์เคยฟ้องจำเลยต่อศาลชั้นต้นเป็นคดีแพ่งหมายเลขดำที่ 88/2558 และศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้โอนคดีไปยังศาลปกครองอุดรธานี ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่าเป็นการฟ้องคดีในฐานลามิควรได้ มิใช่การฟ้องคดีในฐานะเจ้าของทรัพย์สินที่มีสิทธิติดตามเอาคืนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1336 และโจทก์ฟ้องคดีเมื่อพ้นเวลา 1 ปี นับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้รู้หรือควรจะได้รู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีตามมาตรา 51 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.2542 และมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองอุดรธานีที่ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา คำสั่งของศาลชั้นต้นที่ให้โอนคดีไปยังศาลปกครองอุดรธานีเป็นที่สุดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ.2542 มาตรา 10 วรรคสอง และศาลปกครองสูงสุดได้มีคำวินิจฉัยประเด็นแห่งคดีแล้ว เมื่อเป็นคู่ความเดียวกัน มูลความแห่งคดีเป็นเหตุอย่างเดียวกัน ฟ้องโจทก์จึงเป็นการรื้อร้องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน เป็นฟ้องซ้ำตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 148 เพิกถอนคำสั่งที่รับคำฟ้องและมีคำสั่งใหม่เป็นไม่รับคำฟ้อง จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ คืบค่าขึ้นศาลทั้งหมดแก่โจทก์ โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษายืน คืบค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ 17,511 บาท แก่โจทก์ ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์นอกจากที่สั่งคืนให้เป็นพับ โจทก์ฎีกาโดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ.2542 มาตรา 10 บัญญัติว่า "ในกรณีที่มีการฟ้องคดีต่อศาลใด ถ้าคู่ความฝ่ายที่ถูกฟ้องเห็นว่าคดีดังกล่าวอยู่ในเขตอำนาจของอีกศาลหนึ่ง ให้ยื่นคำร้องต่อศาลที่รับฟ้องก่อนวันสืบพยานสำหรับศาลยุติธรรมหรือศาลทหาร... ในกรณีเช่นว่านี้ให้ศาลที่เกี่ยวข้อง

ดำเนินการดังต่อไปนี้... (2) ถ้าศาลที่ส่งความเห็นมีความเห็นว่าคดีนั้นอยู่ในเขตอำนาจของอีกศาลหนึ่งที่คู่ความอ้าง และศาลที่รับความเห็นมีความเห็นพ้องกับศาลดังกล่าว ให้แจ้งความเห็นไปยังศาลที่ส่งความเห็นเพื่อมีคำสั่งให้โอนคดีไปยังศาลนั้น... คำสั่งของศาลตามวรรคหนึ่ง (1) และ (2) และคำวินิจฉัยของคณะกรรมการที่เกี่ยวกับเขตอำนาจศาลตามวรรคหนึ่ง (3) ให้เป็นที่สุด และมีให้ศาลที่อยู่ในลำดับสูงขึ้นไปของศาลตามวรรคหนึ่งยกเรื่องเขตอำนาจศาลขึ้นพิจารณาอีก..." ดังนั้น คำสั่งที่ให้โอนคดีไปยังศาลปกครองอุดรธานีในคดีเดิมจึงเป็นที่สุด ศาลปกครองสูงสุดไม่อาจยกเรื่องเขตอำนาจศาลขึ้นพิจารณาในคดีดังกล่าวได้อีกตามที่ระบุไว้ในสำเนาคำสั่งของศาลปกครองสูงสุดท้ายคำร้องของจำเลยลงวันที่ 4 สิงหาคม 2560 หน้าที่ 6 และคำสั่งซึ่งเป็นที่สุดในคดีเดิมไม่เกี่ยวกับคดีนี้ ประกอบกับในคดีเดิมศาลปกครองสูงสุดเห็นว่า โจทก์ใช้อำนาจตามมาตรา 51 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 เพิกถอนคำสั่งที่อนุมัติให้จำเลยเบิกเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับเบี้ยหวัดบำนาญและเรียกคืนเงินดังกล่าวจากจำเลย เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับความรับผิดชอบอื่นของเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.2542 มาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) กำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีจึงต้องเป็นไปตามมาตรา 51 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.2542 เมื่อพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 มาตรา 51 กำหนดว่า ในกรณีที่เพิกถอนคำสั่งโดยให้มีผลย้อนหลัง การคืนเงิน ทรัพย์สิน หรือประโยชน์ที่ผู้รับคำสั่งทางปกครองได้ไป ให้นำบทบัญญัติว่าด้วยลาภมิควรได้มาใช้บังคับโดยอนุโลม โจทก์ฟ้องคดีเมื่อพ้น 1 ปี นับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี จึงเป็นการยื่นฟ้องเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.2542 มาตรา 51 ทั้งการฟ้องคดีนี้ไม่เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมและไม่มีเหตุจำเป็นอื่นตามมาตรา 52 วรรคสอง และมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองอุดรธานีที่ไม่รับคำฟ้อง ดังนั้น เมื่อศาลปกครองอุดรธานีไม่รับฟ้องคดีเดิมไว้พิจารณา เห็นได้ว่าเป็นกรณีที่ยังไม่ได้วินิจฉัยประเด็นข้อพิพาทตามฟ้องในคดีเดิมแต่อย่างใด ฟ้องโจทก์คดีนี้จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 148 โจทก์มีอำนาจฟ้องคดีนี้ที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น พิพากษายกคำสั่งของศาลชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องและคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4 ให้ศาลชั้นต้นรับคำฟ้องของโจทก์ไว้พิจารณาและมีคำพิพากษารูปคดี ค่าฤชาธรรมเนียมในศาลชั้นต้น และค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์นอกจากที่สั่งคืนให้ศาลชั้นต้นรวมสั่งเมื่อมีคำพิพากษาใหม่ ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

ชลีศรี สวัสดิทัต · นวลทิพย์ ฉัตรชัยสกุล · ทรงพล สงวนพงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3392/2563>